

FÁBIÁN LÁSZLÓ

A vélekedő ember

MÉG ÚJABB KÖZÉPKOR?

Hovatovább Európában elérkezik (ha éppen már nincs itt) egy modern *reconquista* ideje, noha – természetesen – ezúttal nem kiűzni kell a „mórokat” (használhatnám ugyan a szót idézőjel nélkül), hanem emberséges módon, semmi esetre sem úgy, ahogyan érkeztek, hazaküldeni. Már csupán amiatt sem lenne méltányos a kiűzés, mivel nem ők az igazi hódítók, hanem azok, akik *küldik* őket, és akiknek ügynökei idecsábítják a gátlástalanul megtévesztetteket. Az ügynökök másfelől föladatul kapták azt is, hogy az európaiakat nagylelkű befogadókká szelídítsék, hamis, de hangzatos „humanizmussal”, elcsépeelt liberális frázisokkal, a nemzetállamiság elleni gyűlöletkeltéssel megdolgozzák. Sőt ez a propagandahadjárat előbbre való a több százmilliárdos embercsempészeti üzletnél, azaz: emberkereskedelemtől. Bármennyire elszomorítja a *world-unionista* európai vezetőket, még a britek is szembefordulnak az amerikai liberalizmus „mestergondolatával” (részint lebegtetik, részint komolyan gondolják az Európai Unió elhagyását), nem beszélve a kontinens keleti, északi felének nemzetállamairól, amelyek – nemzeti identitásuk ereje folytán – pontosan érzékelik a kockázatot, tapintatosan, kevésbé tapintatosan, sőt, egyre radikálisabban jelzik: átlátnak a szitán.

De vajon kimondható-e köntörfalazás nélkül, egyértelműen, mi rejlik ama szita túlsó oldalán?

Részleteiben igen, egészében, az egy irányba mutató vektorok összegzésével nehezebben, mivel az egyenes beszéd korántsem pusztán ideológiákat sért, de érdekeket is, tehát a brüsszeli hivatalos vélekedés szerint semmi esetre sem *comme il faut* (franciásan írva, nehogy tiszteletlenségnek gyanítsák arrafelé). Tulajdonképpen részükről hivatalosan nem hangzott el, hogy a migránsok jelentős hányadát az Iszlám Állam küldi. Semmi esetre sem csak terroristákat (ennyi terrorista nincs is), többségükben szimpla területfoglalókat, akik előtt ugyan elhúzták a jóléti (értsd: nyugati) Európa mézesmadzagját – gondolván: eltérő szokásaik, társadalmi beágyazódottságuk, de főként vallásuk züllesztzi, demoralizálja a befogadókat, előkészíti a terepet az eljövendő nagy hódolatásra, totális lerohanásra. Úgyis lelkes propagálói vannak a *multikulturalitásnak*, ennek a lidérces light-bolsevizmusnak – a nyugati baloldal nosztalgijából eredően. A küldésben – ezt aztán végképp illetlen dolog Brüsszelben kimondani – kifejezetten érdekelt az Egyesült Államok (miképpen a közel-keleti térség állandósult zűrzavarának fönntartásában: remek ütközőterület Oroszországgal), amely titkosszolgálatával, haderejével – valószínűleg – két hét alatt megsemmisíthetné azt a politikai kalózkodást, amit Iszlám Államként aposztrofálnak létrehozói; hacsak nem demokráciát akar exportálni a világ első (?) nagyhatalma és minden demokráciák legtökéletesebbike – mondjuk – olaj fejében, ahogy Irakban próbálko-

zott. Az amerikai titkos szolgálak alighanem inkább azon ügyködnek, hogy a háborús históriát fokozva ellenőrizhetetlen bevándorló áramlatot terítsenek a konzervatív Európa piacára – föllazítandó, globalizálendő annak különben is egyre liberálisabb (értsd: az önérdeket föladó) szabályait – saját piaci törekvéseik szerint.

Látható: a küldésben sincs jelentősége az ideológiai szembenállásnak sem.

Amerikánál maradva, azért ne feledkezzünk meg róla, az USA soha nem volt nemzetállam, bárhogy szónokolták is alapító atyái vagy kései utódaik. Ennek a föl-tételeit az indián őslakosság demokratikus kipusztítása (ó, hogyan is beszélhetnének fajelméletről, genocídiumról a világ föltétlen tiszteletére apelláló minta-demokráci-ában, amely – ideológusai szerint – elhozta a „történelem végét”!) eleve megsemmi-sítette, a gyarmatosító, szerencsevadász fehér csőcselék pedig az „új haza” eszméjét legföllebb a nagy üzleti vállalkozásba forgatta bele. A törzsek nemzetté válása helyén tehát az érdekcsoportok egyeztetett hatalmi struktúrája hozott létre – némi akadályokkal (Észak és Dél háborúja, abolicionizmus stb.) – szövetségi államot. Valahová ide vezethető vissza az egész világot máig lekezelő amerikai agresszivitás, amely korántsem pusztán a politikában nyilatkozik meg. (És amely a közeljövőben – nem nehéz megjósolni – még erősödni fog.)

Tartozunk annyival az igazságnak, hogy Oroszország rosszul reagál a közel-keleti (jelesül: szíriai) amerikai jelenlétre (Irak esetében ez nem volt gond, az amerikaiak maguk cselezték be magukat a kudarcok sorozatába); rossz helyen (Aszadnál) kísérli meg saját érdekei védelmét – tápot adva a másik nagy hatalom demokrácia-halandszájának. Holott Oroszországnak van félnivalója az iszlám inváziótól.

A *csábítók* felől közelítve a kérdést, a korrupt brüsszeli bürokraták mellett a hivatalban lévő német kancellár viselkedésére kell figyelmeznünk. A brüsszeli vezetésben köztudottan regnál olyan „politikus”, akit a hazájában ellene fölmerült korrupciós vádak elől menekítettek oda. Ugyan miféle erkölcsi szilárdság várható el tőle egy nagyobb közösség ügyeiben? Semmilyen meglepetést sem okozna, ha kiderülne róla, hogy ellenérdekel a migrációs válság megoldásában. A német kancellár esetében fölvetődött az a csaknem képtelen vélemény, hogy az ipar munkaerőhiányát akarja pótolni a bevándorlókkal. Ha a német ipar fejlettségével vetjük össze ezt az ötletet, szinte borítékolni lehet a kudarcot. (Némileg elgondolkodtató, hogy a kancellárnak nem jutottak eszébe a kelet-európai, alkalmasint képzetesebb munkanélküliek.) A jobb, könnyebb életet kereső közel-keletiek aligha rendelkeznek a megfelelő képesséssel ahhoz, hogy ennek az igénynek megfeleljenek. Minden bizonnyal több kárt okoznának, mint hasznot, és akkor még nem került szóba az asszimiláció kérdése, az ellentétes kultúrák folytonos összeütközése, az életformák, erkölcsök különbözősége. Mindezt legjobban éppen a kancellár tudja. A trükközésekből, ahogy látszólag visszavonja ötleteit, majd kicsit más formában újfent előadja, mi több, mind arrogánsabban követeli az általa becsábítottak szétosztását egész Európában, inkább az olvasható ki, valami ismeretlen (?) megbízatást teljesít – legalább annyira ismeretlen okokból. (Nem említve azt az enyhén szólva is különös játékot, amit a görög miniszterelnökkel üznek az egyre boldogtalanabb, védtelenebb Európa feje fölött.)

De közelítenünk kell a másik oldal, a bevándorlók felől szintén a problémához. Az erőszak, az embertelenség, az életveszély elől menekülőkről valójában nem kell döntenünk, rendelkezik róluk a genfi konvenció. Ámbár a kereszténységére büszke Európának ez erkölcsi kötelessége! Ők a migráns áradat elenyészően csekély részét képezik, ezt a terhet viselni tudná a kontinens. A túlnyomó többség azonban – milyen eufemisztikus megjelölés! – *gazdasági bevándorló*. Egyenes beszédben ez annyit tesz: a könnyebb életet keresi. Persze, ez is érthető; egyetlen életünk van, nem szeretnénk végérvényesen nyomorba fullasztani. Igazán könnyű élet, ha nem kell robotolni. A nyugat-európai, kivált a német, a skandináv szociális rendszer olyan ellátással kecsegteti őket, ami összehasonlíthatatlanul magasabb életminőséget jelent számukra munka nélkül is, mint amiben hazájukban élnek. Ám azt nem látjuk, hogy a gazdag arab országok (Kuvait, Szaúd-Arábia, Jordánia, Omán) sietnének a segítségükre, jóllehet, a *zokat* kötelezettsége része az iszlám öt alapelvének. Olybá tűnik föl, a bevándorlók sem reménykednek az iszlám szolidaritásban, annál inkább a német vagy a skandináv Paradicsomban.

Nem véletlen a tülekedés iránya.

Holott a németek is féltik tőlük anyagi, fizikai biztonságukat, jólétüket, ahogyan azt a bajor miniszterelnök hangos szóval többször jelezte. Merthogy Németország szövetségi állam, így is jött létre a porosz Nagy Frigyes jóvoltából, hogy aztán ugyancsak porosz hegemonia (Bismarck) alatt stabilizálódjék; a klasszikus értelemben nem nemzetállam, sajátos konglomeráció: egyszerre nyomasztó és fölemelő huszadik századi történelmi-politikai reflexiókkal. És látszólag harsány nacionalizmus-ellenességgel. A második világháború után az ország nagyobbik részét kelet-európai (török, jugoszláv) vendégmunkások építették újjá, az NDK szovjet fönnhatóság alatt kószoltgatta az internacionalizmust. A kancellár talán ezekben keresheti a német nyárs-polgár befogadókészségét – mint látjuk, tévesen. A gazdasági bevándorlók csak adminisztratív erőszakkal (brüsszeli törvények) erőltethetők rá a németekre. Egyelőre úgy tűnik föl, a többi európai országra még úgy is körülményes lesz, ha egyáltalán. (Egyre kevésbé vagyok meggyőződve Ortega y Gasset igazáról, miszerint *a nemzeti lét* mint a közös élet legtökéletesebb formája *már anakronizmus*, mivel egyre inkább ködképpnek látszik Churchill éppen hetven éves ötlete: az Európai Egyesült Államok.)

Nos, ha tisztességesek akarunk maradni, meg kell értetni a bevándorlókkal, hogy otthon kell boldogulniuk. Ezt azonban csupán akkor látják be, ha segítünk helyreállítani és biztosítani a Közel-Kelet békés rendjét, ha a gazdaságuk föllendülésére költjük az anyagi támogatást, nem pedig itteni csábos szociális segélyre, ha, igenis, kíméletlenül megsemmisítjük az életéken nyereszkes emberkereskedelmet, hasonlóképpen a rákos sejtként gyarapodó Iszlám Államot, és illem ide, illem oda, leleplezzük a küldöket és a csábítókat. Akkor ez a mostani *reconquista* nem a középkori kiűzetést revelálja, hanem józan, mindkét fél érdekeinek megfelelő humanitárius gesztus lesz.

Sóhaj

Belenéztem a Szlovéniában talált és a televízióban mutatott mintegy négy és félezer esztendőös szobor jellegzetesen tágra nyílt, nagy szemébe (valamilyen oknál fogva mindig ilyen szemekkel ábrázolták embereiket, isteneiket; azok pedig már léteztek, amikor Allah még legföllebb az Univerzum ígérete volt) az első nagy mezopotámiai kultúra megteremtői, és kiolvastam belőle a nagyszerű amerikai orientalista, Kramer igazát: *a történelem valóban Sumerban kezdődik*, egyelőre – úgy tetszik – mintha egy szlovéniai befogadó állomáson végződne...

Üzenet